# ROZSUDEK SOUDU (pátého senátu)

3. května 2007 *

Ve věci T-219/04,

**Španělské království,** zastoupené N. Díaz Abad, jako zmocněnkyní,

žalobce,

proti

**Komisi Evropských společenství,** zastoupené T. van Rijnem a S. Pardo Quintillán, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení nařízení Komise (ES) č. 1438/2003 ze dne 12. srpna 2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k politice Společenství týkající se loďstva, definované v kapitole III nařízení Rady (ES) č. 2371/2002 (Úř. věst. L 204, s. 21; Zvl. vyd. 04/06, s. 30),

* Jednací jazyk: španělština.

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (pátý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda, F. Dehousse a D. Šváby, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: B. Pastor, náměstkyně vedoucího soudní kanceláře,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. listopadu 2006,

vydává tento

## Rozsudek

### Právní rámec

1 Články 11 až 13 kapitoly III a články 30 a 36 nařízení Rady (ES) č. 2371/2002 ze dne 20. prosince 2002 o zachování a udržitelném využívání rybolovných zdrojů v rámci společné rybářské politiky (Úř. věst. L 358, s. 59; Zvl. vyd. 04/05, s. 460) stanoví:

*„Článek 11*

Úprava rybolovné kapacity

1. Členské státy přijmou opatření, kterými se upravuje rybolovná kapacita jejich loďstva, aby dosáhly stabilní a trvalé rovnováhy mezi touto rybolovnou kapacitou a jejich rybolovnými právy.

2. Členské státy zajistí, aby nebyly překročeny referenční úrovně rybolovné kapacity vyjádřené v GT a kW, uvedené v článku 12 a odstavci 4 tohoto článku.

[...]

4. Je-li veřejná podpora poskytnuta na odejmutí rybolovné kapacity, která přesahuje snížení kapacity potřebné pro dosažení souladu s referenčními úrovněmi podle čl. 12 odst. 1, objem odejmuté kapacity se automaticky odečítá od referenčních úrovní. Takto získané referenční úrovně se stávají novými referenčními úrovněmi.

5. U rybářských plavidel starých pět nebo více let může modernizace hlavní paluby za účelem zlepšení bezpečnosti na plavidle, pracovních podmínek, hygieny a kvality produktů zvýšit prostornost plavidla, pokud tato modernizace nezvýší schopnost plavidla lovit ryby. V souladu s tím se upraví referenční úrovně uvedené v tomto článku a v článku 12. Členské státy nemusejí při sestavování bilance mezi vstupy a výstupy podle článku 13 brát nezbytně v úvahu odpovídající kapacitu.

Přesná pravidla a podmínky pro taková opatření se stanoví postupem podle čl. 30 odst. 2.

*Článek 12*

Referenční úrovně pro rybářská loďstva

1. Postupem podle čl. 30 odst. 2 stanoví Komise pro každý členský stát referenční úrovně vyjádřené v GT a kW pro celkovou rybolovnou kapacitu rybářských plavidel Společenství plujících pod vlajkou uvedeného členského státu.

Referenční úrovně se rovnají součtu cílů víceletého orientačního programu na období 1997–2002, stanovených pro každou část ke dni 31. prosince 2002 na základě rozhodnutí Rady 97/413/ES.

2. Prováděcí pravidla k tomuto článku se stanoví postupem podle čl. 30 odst. 2.

*Článek 13*

Režim vstupu/výstupu a snížení celkové kapacity

1. Členské státy řídí od 1. ledna 2003 vstupy do loďstva a výstupy z něj tak, aby:

a) vstup nové kapacity do loďstva bez veřejné podpory byl vyrovnán předcházejícím stažením alespoň stejně velkého dílu kapacity bez veřejné podpory;

b) vstup nové kapacity do loďstva s veřejnou podporou poskytnutou po 1. lednu 2003 byl vyrovnán předcházejícím stažením:

i) alespoň stejně velkého dílu kapacity bez veřejné podpory v případě vstupu nových plavidel o prostornosti 100 GT nebo nižší nebo

ii) alespoň 1,35 násobku uvedeného dílu kapacity bez veřejné podpory v případě vstupu nových plavidel o prostornosti vyšší než 100 GT.

2. Od 1. ledna 2003 do 31. prosince 2004 každý členský stát, který se rozhodne přijmout závazky nové veřejné podpory na obnovu loďstva po 31. prosinci 2002, sníží za celé období celkovou kapacitu svého loďstva o 3 % v porovnání s referenčními úrovněmi uvedenými v článku 12.

3. Prováděcí pravidla k tomuto článku se stanoví postupem podle čl. 30 odst. 2.

[...]

*Článek 30*

Výbor pro rybolov a akvakulturu

1. Komisi je nápomocen Výbor pro rybolov a akvakulturu.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se články 4 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES.

Doba uvedená v čl. 4 odst. 3 rozhodnutí 1999/468/ES je 20 pracovních dní.

[...]

4. Výbor přijme svůj jednací řád.

[...]

*Článek 36*

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dnem 1. ledna 2003."

2 Články 6, 7 a 14 nařízení Komise (ES) č. 1438/2003 ze dne 12. srpna 2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k politice Společenství týkající se loďstva, definované v kapitole III nařízení Rady (ES) č. 2371/2002 (Úř. věst. L 204, s. 21; Zvl. vyd. 04/06, s. 30, dále jen „napadené nařízení"), stanoví:

*„Článek 6*

Rybolovná kapacita loďstva k 1. lednu 2003

Pro účely článku 7 je rybolovná kapacita vyjádřená prostorností ($GT_{03}$) a výkonem ($kW_{03}$) k 1. lednu 2003 určena tak, že se v souladu s přílohou II berou v úvahu

vstupy plavidel, které spočívají na správním rozhodnutí dotyčného členského státu přijatém v období od 1. ledna 2000 do 31. prosince 2002 ve shodě s tehdy platnými právními předpisy, a zejména s vnitrostátním režimem vstupů a výstupů oznámeným Komisi podle čl. 6 odst. 2 rozhodnutí 97/413/ES, a které jsou registrované nejpozději do tří let po správním rozhodnutí.

*Článek 7*

Kontrola vstupů a výstupů

1. Pro dosažení souladu s článkem 13 nařízení (ES) č. 2371/2002 každý členský stát zajistí, aby rybolovná kapacita vyjádřená prostorností ($GT_t$) byla vždy nižší nebo rovna rybolovné kapacitě vyjádřené prostorností k 1. lednu 2003 ($GT_{03}$) a byla upravena:

a) odečtením:

i) celkové prostornosti plavidel opouštějících loďstvo s veřejnou podporou po 31. prosinci 2002 ($GT_a$);

ii) 35 % celkové prostornosti plavidel o prostornosti větší než 100 GT, která vstoupila do loďstva s veřejnou podporou udělenou po 31. prosinci 2002 ($GT_{100}$);

b) a přičtením:

i) celkového zvýšení prostornosti povolené podle ustanovení čl. 11 odst. 5 nařízení (ES) č. 2371/2002 ($GT_S$);

ii) výsledku přeměření loďstva [Δ (GT – GRT)].

Každý členský stát zajistí, aby byl dodržován tento vzorec:

$$GT_t \leq GT_{03} - GT_a - 0{,}35\ GT_{100} + GT_S + \Delta\ (GT - GRT)$$

[...]

*Článek 14*

Toto nařízení vstupuje v platnost sedmým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie.*

Použije se ode dne 1. ledna 2003."

3 Článek 6 odst. 2 rozhodnutí Rady 97/413/ES ze dne 26. června 1997 o cílech a pravidlech restrukturalizace rybolovu Společenství v průběhu období od 1. ledna 1997 do 31. prosince 2001 k vytvoření trvalé rovnováhy mezi zdroji a jejich využíváním *(neoficiální překlad)* (Úř. věst. L 175, s. 27), které bylo přijato na základě

článku 11 nařízení Rady (EHS) č. 3760/92 ze dne 20. prosince 1992, kterým se zavádí režim pro rybolov a akvakulturu Společenství (Úř. věst. L 389, s. 1), stanoví:

„Za účelem snížení intenzity rybolovu stanoví každý členský stát ve svém programu snížení kapacity každé části loďstva, které mu umožní dosáhnout cílů. Toto snížení kapacity je zajištěno zavedením stálého kontrolního režimu obnovy loďstva v každém členském státě. Tento režim stanoví pro každou část vztah vstupy/výstupy plavidel, který pro dotyčné období zajistí, že rybolovná kapacita podle druhu plavidla bude znovu uvedena na stanovené úrovně." *(neoficiální překlad)*

4 Článek 3 nařízení Rady č. 1 ze dne 15. dubna 1958 o užívání jazyků v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. 1958, 17, s. 385; Zvl. vyd. 01/01, s. 3) stanoví:

„Texty zasílané orgánem členskému státu nebo osobě podléhající jurisdikci členského státu se sepisují v jazyce tohoto členského státu."

5 Článek 6 téhož nařízení stanoví:

„Orgány mohou stanovit podrobnosti o užívání jazyků svými vnitřními předpisy."

6 Články 4 a 7 rozhodnutí Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi (Úř. věst. L 184, s. 23; Zvl. vyd. 01/03, s. 124) zní takto:

„*Článek 4*

Řídící postup

1. Komisi je nápomocen řídící výbor složený ze zástupců členských států, kterému předsedá zástupce Komise.

2. Zástupce Komise předloží výboru návrh opatření, která mají být přijata. Výbor zaujme stanovisko k návrhu ve lhůtě, kterou může předseda stanovit s ohledem na naléhavost věci. Stanovisko se přijímá většinou stanovenou v čl. 205 odst. 2 Smlouvy pro přijímání rozhodnutí, která má Rada přijímat na návrh Komise. Hlasům zástupců členských států ve výboru je přidělena váha stanovená ve zmíněném článku. Předseda nehlasuje.

3. Aniž je dotčen článek 8, přijme Komise opatření, která jsou okamžitě použitelná. Pokud však nejsou v souladu se stanoviskem výboru, sdělí je Komise neprodleně Radě. V tomto případě může Komise odložit použitelnost opatření, o kterých rozhodla, na dobu, která bude upřesněna v každém základním aktu, ale která v žádném případě nepřesáhne tři měsíce ode dne tohoto sdělení.

4. Rada může kvalifikovanou většinou v období stanoveném v odstavci 3 přijmout jiné rozhodnutí.

[...]

*Článek 7*

1. Každý výbor přijme na návrh předsedy svůj jednací řád na základě vzorového jednacího řádu, který je zveřejněn v *Úředním věstníku Evropských společenství.*

Stávající výbory přizpůsobí v nezbytné míře své jednací řády vzorovému jednacímu řádu.

[...]"

7 Konečně články 3, 4 a 9 jednacího řádu výboru pro rybolov a akvakulturu ve svém znění použitelném v rozhodné době stanoví:

„*Článek 3*

Svolání, pořad jednání, jakož i návrhy opatření, ke kterým je požadováno stanovisko výboru, a všechny ostatní pracovní dokumenty předává předseda zástupcům členských států výboru podle postupu stanoveného v čl. 9 [druhém] pododstavci.

Tyto dokumenty musejí být doručeny stálým zástupcům členských států nejpozději osm dnů před dnem zasedání [...]

*Článek 4*

V případě, že je požadováno stanovisko, jestliže je provedena podstatná změna v návrhu, nebo jestliže je návrh, jehož předmět je na pořadu jednání, předložen během zasedání, nebo jestliže je na pořadu jednání nová otázka, odloží předseda na žádost zástupce členského státu hlasování na konec zasedání; v případě zvláštních obtíží prodlouží zasedání do následujícího dne.

[...]

*Článek 9*

[...]

Korespondence určená zástupcům členských států ve výboru se adresuje stálým zastupitelstvím; její kopie je adresována přímo úředníku určenému pro tento účel tímto státem." *(neoficiální překlad)*

**Skutečnosti předcházející sporu**

8 Faxem ze dne 13. června 2003 zaslala Komise členským státům v jejich úředním jazyce návrh nařízení, kterým se stanoví prováděcí pravidla k politice Společenství týkající se loďstva, definované v kapitole III nařízení č. 2371/2002. Tento návrh byl

poprvé projednán ve výboru pro rybolov a akvakulturu (dále jen „výbor“) na jeho zasedání dne 25. června 2003.

9 Dne 1. července 2003 svolala Komise zástupce členských států na zasedání výboru ve dnech 15. a 16. července 2003. Tato pozvánka byla sepsána ve francouzštině, v angličtině a v němčině. V souladu s touto pozvánkou měl být návrh výše uvedeného nařízení projednán a mělo o něm být hlasováno na zasedání dne 16. července 2003.

10 Dne 7. července 2003 zaslal stálý zástupce Španělského království při Evropské unii generálnímu řediteli Generálního ředitelství Komise (GŘ) pro rybolov dopis, v němž uvedl, že Španělské království se nepovažuje za oficiálně pozvané na uvedené zasedání, jelikož mu pozvánka nebyla zaslána ve španělském jazyce. Tímtéž dopisem stálý zástupce požádal o potvrzení možnosti tlumočení do španělštiny a ze španělštiny na dotčeném zasedání.

11 Návrh nařízení předložený Komisí byl projednán na zasedání výboru dne 16. července 2003, jehož se účastnila španělská delegace. Komise na zasedání předložila řadu změn svého návrhu a předala členům výboru dokument obsahující navrhované změny, jenž byl sepsán pouze v angličtině.

12 Po tomto zasedání zaslal stálý zástupce Španělského království generálnímu řediteli GŘ pro rybolov dopis ze dne 17. července 2003. Tímto dopisem zaprvé připomněl své námitky týkající se jazyka, v němž byla sepsána pozvánka zaslaná Španělskému království (viz bod 10 výše). Zadruhé vyjádřil politování nad tím, že Komise předložila podstatné změny svého původního návrhu zaslaného ve španělštině pouze

v anglickém jazyce, přičemž si stěžoval na to, že navzdory výhradám španělské delegace usilovala Komise o to, aby výbor hlasoval za účelem získání jeho stanoviska k dotčenému návrhu. Stálý zástupce rovněž uvedl skutečnost, že španělská delegace žádala, aby její námitky byly uvedeny v zápisu ze zasedání výboru, a žádal generálního ředitele, aby mu zaslal kopii uvedeného zápisu, aby mohl ověřit, že uvedené námitky v něm byly uvedeny odpovídajícím způsobem.

13 Dne 12. srpna 2003 Komise přijala napadené nařízení. Bod 13 odůvodnění uvedeného nařízení konstatuje, že výbor nevydal stanovisko ke stanoveným opatřením ve lhůtě stanovené jeho předsedou.

## Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

14 Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 4. listopadu 2003 podalo Španělské království projednávanou žalobu, jež byla zapsána pod číslem C-464/03.

15 Usnesením ze dne 8. června 2004 Soudní dvůr postoupil věc Soudu na základě rozhodnutí Rady 2004/407/ES, Euratom ze dne 26. dubna 2004, kterým se mění články 51 a 54 Protokolu o statutu Soudního dvora (Úř. věst. L 132, s. 5; Zvl. vyd. 01/05, s. 85).

16 Na základě zprávy soudce zpravodaje Soud (pátý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a vyzval v rámci organizačních procesních opatření uvedených v článku 64 jednacího řádu Soudu Komisi, aby předložila určité dokumenty. Komise této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověla.

17 Španělské království navrhuje, aby Soud:

— zrušil napadené nařízení;

— uložil žalované náhradu nákladů řízení.

18 Komise navrhuje, aby Soud:

— odmítl čtvrtý žalobní důvod jako zjevně nepřípustný, nebo podpůrně ho zamítl jako neopodstatněný;

— ve zbývající části žalobu zamítl jako neopodstatněnou;

— uložil Španělskému království náhradu nákladů řízení.

**Právní otázky**

19 Na podporu své žaloby se Španělské království dovolává pěti žalobních důvodů vycházejících z porušení podstatných formálních náležitostí týkajících se režimu užívání jazyků ve Společenství, stanoveného nařízením č. 1, během postupu přijímání napadeného nařízení, z porušení zásady hierarchie právních norem

v rozsahu, v němž je čl. 7 odst. 1 napadeného nařízení v rozporu s ustanoveními článku 13 nařízení č. 2371/2002, z porušení téže zásady v rozsahu, v němž je tentýž článek napadeného nařízení v rozporu s ustanoveními čl. 11 odst. 5 nařízení č. 2371/2002, z porušení zásady ochrany legitimního očekávání a z údajně svévolného charakteru napadeného nařízení.

*K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení podstatných formálních náležitostí během postupu přijímání napadeného nařízení*

Argumenty účastníků řízení

20 Španělské království poukazuje na to, že v souladu s článkem 3 nařízení č. 1 a judikaturou (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. února 1998, Německo v. Komise, C-263/95, Recueil, s. I-441, bod 32) musejí být texty zasílané členskému státu sepisovány v úředním jazyce tohoto státu ve lhůtách stanovených pro každý řídící výbor.

21 V důsledku toho je napadené nařízení postiženo neplatností, jelikož jednak pozvánka na zasedání výboru ve dnech 15. a 16. července 2003 nebyla zaslána Španělskému království ve španělštině, a jednak důležitý pozměňovací návrh předložený na tomto zasedání byl sepsán pouze v anglickém jazyce.

22 Mimoto na rozdíl od toho, co uplatňuje Komise, změny obsažené v novém znění návrhu, předloženém na zasedání dne 16. července 2003, nejsou zanedbatelné, nýbrž podstatné. Jelikož se jedná o velice technické nařízení s matematickými vzorci, vysvětlení poskytnutá Komisí v její žalobní odpovědi nemohou být přijata. Vysvětlení

vzorců a poskytnutá objasnění se dotýkají celého předpisu, kterému mohl porozumět pouze autor, a nikoliv delegace, které neměly možnost prostudovat tento dokument na technickém zasedání v klidu a s pečlivostí nezbytnou pro tento druh nařízení.

23 Co se týče argumentu Komise vycházejícího ze zpoždění, která by vyplývala z překladu dokumentů předložených výborům do všech úředních jazyků, Španělské království zdůrazňuje, že tvrzená účinnost nemůže mít přednost před právními zárukami členských států.

24 Konečně na jednání Španělské království dodalo, že nepředložení dotčených pozměňovacích návrhů ve španělštině mělo vést k odložení hlasování o návrhu dotyčného nařízení na příští zasedání výboru, jak to požadovalo Španělské království na zasedání dne 16. července 2003.

25 Komise odpovídá, že v projednávané věci nedošlo k porušení podstatných formálních náležitostí během postupu přijímání napadeného nařízení, které by mohlo mít za následek jeho zrušení. V tomto ohledu se dovolává judikatury, podle které vada řízení vede k celkovému nebo částečnému zrušení legislativního aktu pouze tehdy, jestliže je prokázáno, že v případě neexistence této vady mohl mít uvedený akt jiný obsah (rozsudek Soudního dvora ze dne 23. dubna 1986, Bernardi v. Parlament, 150/84, Recueil, s. 1375).

26 Co se zaprvé týče pozvánky na zasedání výboru ve dnech 15. a 16. července 2003, Komise připomíná, že výbor, jakož i všechny ostatní výbory, které se účastní postupů přijímání prováděcích opatření, jednají v rámci pravomocí Komise. Jelikož má tento orgán tři pracovní jazyky, a sice francouzštinu, angličtinu a němčinu, Komise považuje za oprávněné, že pozvánky na zasedání výboru jsou sepisovány v těchto

třech jazycích. Článek 3 nařízení č. 1 uvádí „[t]exty", které orgány zasílají „členskému státu", a nepoužije se na vztahy Komise s výbory, jako je výbor dotčený v projednávané věci. V souladu se zněním článku 6 téhož nařízení totiž Komise mohla stanovit jím zveřejněným vzorovým jednacím řádem, že pozvánky na zasedání výborů musejí být zasílány ve třech výše zmíněných pracovních jazycích.

27 Komise poukazuje na to, že členské státy se zpravidla nesetkaly s žádným problémem, co se týče praxe, která spočívá v tom, že jsou jim zasílány pozvánky na zasedání výborů ve třech pracovních jazycích. Konkrétněji španělská delegace obdržela pozvánky na zasedání výboru v květnu a v červnu 2003 v těchto třech jazycích, aniž by uvedla výhrady. Krom toho v návaznosti na spornou pozvánku se účastnila zasedání dne 16. července 2003 a účastnila se jednání a hlasování o návrhu dotčeného nařízení, a tudíž účinně vyjádřila své stanovisko k tomuto návrhu s ohledem na skutečnost, že tlumočení do španělštiny a ze španělštiny bylo zajištěno.

28 Komise v tomto ohledu uplatňuje, že pro to, aby mohla účinně řídit zasedání jednotlivých výborů, které podporují Komisi, je důležité, aby pozvánky nebyly systematicky překládány do všech úředních jazyků.

29 Zadruhé co se týče dokumentu předaného během zasedání výboru dne 16. července 2003, Komise předkládá následující vyjádření. Nejprve připomíná, že návrh nařízení, o kterém se hlasovalo na zasedání dne 16. července 2003, byl zaslán Španělskému království ve španělském jazyce faxem dne 13. června 2003, což Španělské království nezpochybňuje. Průvodní dopis této zásilky sepsaný v angličtině totiž sděluje členským státům-adresátům, že návrh dotčeného nařízení jim je zasílán v jejich

jazyce. V důsledku toho okolnosti projednávané věci nejsou podle Komise srovnatelné s okolnostmi věci, v níž byl vydán rozsudek Německo v. Komise, bod 20 výše. V uvedené věci nebyl totiž návrh legislativního aktu, o kterém mělo být hlasováno, zaslán německé delegaci v německém jazyce ve lhůtě.

30 Dále Komise popírá tvrzení, že dokument předložený během zasedání dne 16. července 2003 představuje podstatnou změnu návrhu dotčeného nařízení. Podle Komise tento dokument přinesl pouze dvě podstatné změny uvedeného návrhu, a sice změnu dat stanovených v článku 6 a vložení poznámek pod čarou v příloze I návrhu. Tyto změny, které se nikterak nedotkly článku 7 návrhu, byly zavedeny za účelem zohlednit žádosti podané členskými státy a nevyvolávají žádný problém s porozuměním. Ve zbývající části jsou změny čistě formální, jejich cílem je zlepšit, objasnit a zjednodušit text některých ustanovení a krom toho jsou snadno pochopitelné.

31 Jejich pochopení bylo usnadněno skutečností, že byly čteny a podrobně komentovány na zasedání zástupcem Komise. Španělská delegace mohla sledovat jejich čtení a podaná vysvětlení ve španělštině, jelikož měla k dispozici, jak o to požádala, tlumočení do španělštiny a ze španělštiny.

32 Mimoto Komise uvádí, že pokud by měly být dokumenty, které zavádějí pouze zanedbatelné změny textu, který byl předtím předán delegacím, systematicky překládány do všech úředních jazyků, způsobilo by to nepřijatelná zpoždění v pracích výborů. Podle Komise ustanovení nařízení č. 1 nemohou být vykládána způsobem, který by bránil výborům vykonávat jejich úkoly odpovídajícím způsobem tím, že by vytvářel neodůvodněné překážky.

33 Konečně co se týče žalobního důvodu uplatněného Španělským královstvím na jednání (viz bod 24 výše), Komise uplatňuje, že musí být odmítnut jako opožděný, a tedy nepřípustný.

Závěry Soudu

34 Tento žalobní důvod se dělí na dvě části vycházející ze dvou tvrzených odlišných porušení nařízení č. 1. Jednak pozvánka na zasedání ve dnech 15. a 16. července 2003 byla sepsána pouze v anglickém, francouzském a německém jazyce, a nikoliv ve španělštině, a jednak Komise předala na zasedání dne 16. července 2003 pozměněné znění svého původního návrhu nařízení sepsané pouze v anglickém jazyce a odmítla odložit hlasování o návrhu na příští zasedání výboru.

35 Je třeba poukázat na to, že podle judikatury porušení nařízení č. 1 při přijímání aktu představuje vadu řízení, která však může vést ke zrušení aktu přijatého na konci řízení pouze tehdy, pokud by řízení mohlo mít v případě neexistence této vady jiný výsledek (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 25. října 2005, Německo a Dánsko v. Komise, C-465/02 a C-466/02, Sb. rozh. s. I-9115, dále jen „rozsudek Feta II", bod 37, a uvedená judikatura).

36 Co se týče první části projednávaného žalobního důvodu, je nutno konstatovat, že na základě pozvánky zaslané Komisí Španělskému království se jeho zástupci účastnili zasedání ve dnech 15. a 16. července 2003. Za těchto podmínek nemůže být tvrzeno, že v případě neexistence tvrzené vady mohl mít postup přijímání napadeného nařízení v tomto ohledu jiný výsledek. Pozvánka na toto zasedání zaslaná

Španělskému království ve španělském jazyce by totiž rovněž vedla jeho zástupce k účasti na dotčeném zasedání, jak to učinili na základě sporné pozvánky. Z toho plyne, že první část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta jako nerelevantní, aniž by bylo třeba přezkoumat otázku, v jakém jazyce měla být pozvánka zaslaná Španělskému království sepsána.

37 Co se týče druhé části projednávaného žalobního důvodu, je namístě připomenout, že návrh dotčeného nařízení byl projednán a bylo o něm hlasováno na zasedání výboru dne 16. července 2003 (viz body 9 a 12 výše). Jak vyplývá ze zápisu z tohoto zasedání, předloženého Komisí na žádost Soudu, Komise na začátku zasedání navrhla ústně některé změny původního návrhu nařízení a předala členům výboru „za účelem lepšího porozumění těmto změnám" dokument, který je obsahoval a který byl sepsán v anglickém jazyce. Většina těchto změn byla čistě formální nebo spočívala v opravě chyb v psaní, s výjimkou dvou podstatných změn, z nichž jedna se týkala prodloužení referenčního období uvedeného v článku 6 návrhu z jednoho roku na tři roky a druhá vložení poznámek pod čarou v příloze I návrhu nazvané „Referenční úrovně podle členských států". Španělské království vyjádřilo „pochybnosti ohledně postupu navrženého Komisí" a požádalo, aby byly sděleny „navrhované změny písemně rovněž ve španělštině a trvalo na tom, aby Komise hlasování odložila". Španělské království bylo podpořeno ve svém kroku Belgickým královstvím, Řeckou republikou, Italskou republikou a Portugalskou republikou.

38 Z uvedeného zápisu rovněž plyne, že všechny změny navržené Komisí byly předmětem pozorného čtení a byly podrobně vysvětleny zástupcem Komise. Na konci tohoto čtení Španělské království, podporované dalšími čtyřmi členskými státy uvedenými výše, zopakovalo své výhrady. Po zaujetí stanoviska jednotlivými členskými státy k návrhu nařízení, ve znění pozdějších změn, bylo o uvedeném návrhu hlasováno, aniž by však získal kvalifikovanou většinu požadovanou pro přijetí stanoviska výboru. Zasedání tak skončilo s tím, že v zápisu bylo uvedeno, že výsledek hlasování se rovná případu, kdy „výbor žádné stanovisko nezaujme".

39 S ohledem na tyto poznatky je třeba určit, zda skutečnosti uplatňované Španělským královstvím, totiž že změny návrhu nařízení navržené Komisí nebyly na zasedání výboru dne 16. července 2003 předloženy ve španělštině a že zástupce Komise, předseda výboru, odmítl odložit hlasování o návrhu na příští zasedání výboru, představují vady řízení, které mohou mít za následek zrušení napadeného nařízení.

40 Co se týče první vytýkané skutečnosti, je namístě poukázat na to, že článek 3 a čl. 9 druhý pododstavec jednacího řádu výboru (viz bod 7 výše) dostatečně potvrzují vůli zaručit členským státům čas nezbytný k prostudování dokumentů týkajících se otázky pořadu jednání výboru, které mohou být obzvláště komplexní, vyžadovat řadu kontaktů a jednání mezi jednotlivými správními orgány, projednání s odborníky v různých oblastech nebo projednání s profesními organizacemi. Nelze předpokládat, že všechny osoby, se kterými musí být záležitost projednána, ovládají cizí jazyk na takové úrovni, která by jim umožnila pochopit komplexní text. V důsledku toho je třeba vykládat výše uvedená ustanovení tak, že dotčené dokumenty musejí být zasílány každému členskému státu v jeho úředním jazyce, jak to stanoví článek 3 nařízení č. 1 (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 10. února 1998, Německo v. Komise, bod 20 výše, body 27 a 31, a stanovisko generálního advokáta Ruiz-Jaraba Colomera k tomuto rozsudku, Recueil, s. I-443, bod 16). Tak tomu přitom v projednávané věci skutečně bylo, jelikož původní návrh nařízení byl zaslán členským státům v jejich úředním jazyce a ve stanovené lhůtě a jelikož byl poprvé přezkoumán na zasedání výboru dne 25. června 2003.

41 Naproti tomu tato povinnost neexistuje v případě pozměňovacích návrhů dokumentu, který byl předtím řádně zaslán členům výboru, které byly učiněny během zasedání výboru. Žádné ustanovení jednacího řádu výboru totiž nestanoví povinnost předložit tyto návrhy písemně ve všech úředních jazycích. Komise je tudíž oprávněna tyto návrhy předložit na jednání výboru pouze ústně. Aniž je dotčeno případné odložení hlasování na konec zasedání nebo v případě zvláštních obtíží prodloužení zasedání do následujícího dne na základě článku 4 jednacího řádu

výboru, možnost předložit ústně změny na zasedání výboru existuje i v případě, jedná-li se o podstatné změny návrhu, který je na pořadu zasedání. Tvrzení uplatněné Španělským královstvím, podle kterého je Komise povinna předložit své pozměňovací návrhy písemně a ve všech úředních jazycích, je obtížně slučitelné s výše uvedeným ustanovením jednacího řádu, jelikož kdyby toto tvrzení bylo přijato, bylo by prakticky nemožné učinit podstatné změny v návrhu během zasedání.

42 V projednávané věci Soud konstatuje, že jak vyplývá ze zápisu ze zasedání výboru dne 16. července 2003, pozměňovací návrhy k původnímu návrhu nařízení předložené Komisí na začátku zasedání byly učiněny ústně. Dokument předaný Komisí během téhož zasedání musí být tudíž považován za znázornění nebo pouhou vizuální podporu za účelem „lepšího porozumění" změnám navrženým Komisí ústně. Jelikož si Komise mohla platně zvolit, že předloží své návrhy pouze ústně bez předání jakéhokoliv dokumentu, nelze užitečně argumentovat okolností, že předaný dokument byl sepsán pouze v anglickém jazyce.

43 Za těchto podmínek má Soud za to, že Komise neporušila ani použitelná ustanovení, když předložila svůj pozměňovací návrh k původnímu návrhu ústně během dotčeného zasedání, ani „právní záruky" členských států, jak to uplatňuje Španělské království. To platí tím spíše, že zástupci Španělského království měli na svou žádost během tohoto zasedání k dispozici tlumočení do španělštiny a ze španělštiny, a tedy mohli sledovat ve svém jazyce jednání a vysvětlení podaná Komisí k jejímu návrhu.

44 Co se týče druhé vytýkané skutečnosti uplatněné Španělským královstvím na jednání a vycházející z toho, že Komise odmítla odložit hlasování o návrhu na příští zasedání výboru, je namístě přezkoumat nejprve její přípustnost, která je Komisí popírána.

45 Na základě čl. 48 odst. 2 prvního pododstavce jednacího řádu nelze nové důvody předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.

46 Žalobní důvod, který představuje rozšíření důvodu dříve uplatněného, ať přímo, nebo mlčky, v návrhu na zahájení řízení a který s ním úzce souvisí, však musí být prohlášen za přípustný (rozsudky Soudu ze dne 19. září 2000, Dürbeck v. Komise, T-252/97, Recueil, s. II-3031, bod 39, a ze dne 30. září 2003, Cableuropa a další v. Komise, T-346/02 a T-347/02, Recueil, s. II-4251, bod 111).

47 Soud má za to, že je tomu tak v projednávané věci. Tato vytýkaná skutečnost totiž úzce souvisí s první vytýkanou skutečností dovolávanou v žalobě a přezkoumanou výše, podle níž je napadené nařízení, jehož návrh byl projednán na zasedání výboru dne 16. července 2003, postiženo neplatností z důvodu, že podstatné změny byly do návrhu provedeny během tohoto zasedání a nebyly předloženy ve španělském jazyce. Jinými slovy, projednávaná vytýkaná skutečnost musí být chápána tak, že jestliže Komise nemohla předat na zasedání navrhované změny rovněž ve španělském jazyce, měla přinejmenším odložit hlasování na jiné zasedání, aby ponechala španělským zástupcům čas nezbytný pro prostudování těchto návrhů sepsaných v jiném jazyce, než je úřední jazyk jejich státu. Krom toho Španělské království uvedlo v podstatě tentýž žalobní důvod v bodě 3 své žaloby, když uvedlo, že navzdory výhradám španělské delegace usilovala Komise o to, aby výbor hlasoval (viz bod 12 výše).

48 Tatáž vytýkaná skutečnost však musí být zamítnuta jako neopodstatněná. Ani článek 4, ani jiné ustanovení jednacího řádu výboru totiž nestanoví odložení hlasování na jiné zasedání, i když jsou provedeny podstatné změny v návrhu během zasedání výboru. V posledně uvedeném případě článek 4 stanoví pouze možnost

odložit hlasování předsedou výboru na konec zasedání. Jak již přitom bylo uvedeno, bylo tomu tak v projednávané věci, jelikož jednání a hlasování o návrhu dotčeného nařízení bylo jediným bodem na pořadu zasedání výboru dne 16. července 2003 a jelikož se hlasování konalo na konci tohoto zasedání.

49 V každém případě vady řízení tvrzené Španělským královstvím v rámci druhé části projednávaného žalobního důvodu nemohou mít ani za předpokladu, že by byly prokázány, za následek zrušení napadeného nařízení. Jelikož totiž výbor nezaujal stanovisko k opatřením stanoveným nařízením, toto nařízení bylo přijato Komisí, která tedy nesdělila tato opatření Radě v souladu s čl. 30 odst. 2 nařízení č. 2371/2002 a čl. 4 odst. 3 rozhodnutí 1999/468. Španělské království, které hlasovalo proti návrhu dotčeného nařízení, by se mu nemohlo bránit účinněji, kdyby mělo k dispozici španělské znění zpochybňovaného dokumentu. V důsledku toho nemohou mít tvrzené vady řízení na přijatá konečná opatření vliv (viz v tomto smyslu rozsudek Feta II, bod 35 výše, body 38 až 40).

50 Výše uvedené úvahy nejsou zpochybněny výkladem rozsudku ze dne 10. února 1998, Německo v. Komise, bod 20 výše, dovolávaného Španělským královstvím. V tomto rozsudku Soudní dvůr zrušil napadené rozhodnutí z důvodu, že Komise nezohlednila žádost o odložení hlasování předloženou Spolkovou republikou Německo, která obdržela znění návrhu rozhodnutí, které mělo být projednáno v dotyčném výboru, ve svém úředním jazyce po lhůtě (rozsudek ze dne 10. února 1998, Německo v. Komise, bod 20 výše, body 26 až 32).

51 V projednávané věci přitom Španělské království na jednání potvrdilo, že obdrželo ve svém úředním jazyce a včas původní návrh dotčeného nařízení, což bylo uvedeno v zápisu z jednání.

52 Mimoto na rozdíl od jednacího řádu výboru stanovil čl. 2 odst. 7 jednacího řádu výboru, o nějž se jednalo v rozsudku ze dne 10. února 1998, Německo v. Komise, bod 20 výše, že pokud návrh ustanovení, který má být projednán, nebyl zaslán členským státům ve lhůtě, tento bod pořadu jednání musel být na žádost členského státu odložen na příští zasedání (rozsudek ze dne 10. února 1998, Německo v. Komise, bod 20 výše, bod 17).

53 Konečně na rozdíl od skutečností v projednávané věci, ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 10. února 1998, Německo v. Komise, bod 20 výše, dotyčný výbor přijal stanovisko, kterému Komise poté vyhověla [rozsudek ze dne 10. února 1998, Německo v. Komise, bod 20 výše, bod 32; viz rovněž poslední bod odůvodnění rozhodnutí Komise 95/204/ES ze dne 31. května 1995, kterým se provádí čl. 20 odst. 2 směrnice Rady 89/106/EHS o stavebních výrobcích *(neoficiální překlad)* (Úř. věst. L 129 s. 23), zrušeného uvedeným rozsudkem].

54 Z výše uvedeného vyplývá, že druhá část prvního žalobního důvodu není opodstatněná a musí být zamítnuta a první žalobní důvod musí být zamítnut v plném rozsahu.

*K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady hierarchie právních norem v rozsahu, v němž je čl. 7 odst. 1 napadeného nařízení v rozporu s ustanoveními článku 13 nařízení č. 2371/2002*

Argumenty účastníků řízení

55 Španělské království připomíná, že článek 7 napadeného nařízení byl přijat za účelem provedení ustanovení článku 13 nařízení č. 2371/2002. Tento posledně uvedený článek přitom odkazuje pouze na vstupy nových kapacit do rybářského

loďstva, přičemž rozlišuje podle toho, zda existovala, či neexistovala veřejná podpora, a vyžaduje jako jedinou podmínku stažení jiných kapacit podle určitých pravidel. V žádném případě nevyžaduje, aby kapacita vyjádřená prostorností rybářského loďstva nepřekročila vzorec převzatý v čl. 7 odst. 1 napadeného nařízení. V důsledku toho pro provedení režimu vstupů a výstupů stanoveného v článku 13 nařízení č. 2371/2002 není nikterak nezbytné uložit členským státům dodržování tohoto vzorce.

56 Španělské království dodává, že čl. 11 odst. 2 nařízení č. 2371/2002, který stanoví, že nesmějí být překročeny referenční úrovně rybolovné kapacity vyjádřené v GT a kW, uvedené v článku 12 a čl. 11 odst. 4 téhož nařízení, ukazuje, že Rada ukládá omezení členským státům, pouze co se týče těchto referenčních úrovní stanovených Komisí pro každý členský stát. Naproti tomu čl. 11 odst. 2 nařízení č. 2371/2002 nikterak neumožňuje stanovit omezení uvedená v čl. 7 odst. 1 napadeného nařízení, a sice omezení skutečné úrovně loďstva vyjádřené v GT a kW, která uvádí skutečný stav loďstva, které má každý členský stát.

57 Podle Španělského království jsou referenční úrovně, určené Komisí prostřednictvím víceletých orientačních programů (dále jen „VOP"), které následují po sobě již léta, dodržovány, pokud členské státy zajistí, že skutečná úroveň jejich loďstva zůstane nižší nebo se rovná referenčním úrovním. To je zejména případ Španělska, jehož skutečná úroveň loďstva byla od roku 1992 vždy pod referenčními úrovněmi. Na konci roku 2003 může být rozdíl mezi skutečnou úrovní loďstva Španělska a použitelnou referenční úrovní odhadnut na přibližně 240 000 GT, což je mnohem více, než je celé loďstvo některých členských států, jako je Nizozemsko a Irsko, a na 535 067 kW.

58 Toto snížení je výsledkem značného úsilí Španělského království a je částečně důsledkem stažení, ke kterým došlo při využití veřejných podpor, a ve zbývající části

stažení, ke kterým došlo bez veřejné podpory, díky politice vedené v oblasti stavby plavidel. Z čísel uvedených v předcházejícím bodě tak 90 000 GT a 182 660 kW bylo získáno bez veřejné podpory.

59 Španělské království tak ve své databázi disponuje staženími provedenými bez veřejné podpory od roku 1997, která by mohlo zohlednit, aby splnilo svou povinnost, stanovenou v čl. 13 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 2371/2002, vyrovnat vstupy nových kapacit do svého loďstva alespoň stejnými staženími kapacit provedenými bez veřejné podpory. Povinnost nepřekročit skutečnou úroveň rybářského loďstva, jak existovala k 1. lednu 2003, stanovená v článku 7 napadeného nařízení, přitom zbavuje Španělské království této možnosti, a způsobuje mu tak újmu, zejména ve vztahu k jiným členským státům, které nedodržely svou povinnost dosáhnout souladu s referenčními úrovněmi stanovenými Komisí ve VOP.

60 Kromě toho článek 7 napadeného nařízení zbavuje svého právního smyslu referenční úrovně použitelné na každý členský stát stanovené článkem 4 téhož nařízení, neboť Komise článkem 7 bez zmocnění Radou stanoví nové více omezující úrovně.

61 V důsledku toho se Španělské království domnívá, že přijetím článku 7 napadeného nařízení Komise porušila zásadu hierarchie právních norem, která podle ustálené judikatury stanoví, že při přijímání prováděcích ustanovení k základnímu nařízení nemůže příslušný orgán Společenství překročit pravomoci, které mu jsou přiznány tímto nařízením, ani se od nich odchýlit (rozsudky Soudního dvora ze dne 13. března 1997, Eridania Beghin-Say, C-103/96, Recueil, s. I-1453, a ze dne 2. března 1999, Španělsko v. Komise, C-179/97, Recueil, s. I-1251).

62 Komise zdůrazňuje, že čl. 7 odst. 1 napadeného nařízení se omezuje na přeměnu ustanovení článků 11 a 13 nařízení č. 2371/2002 ve vzorec za účelem usnadnění

výpočtů, které příslušný technický personál každé vnitrostátní správy bude muset provést. Tento vzorec tedy odráží povinnost členských států stále dbát na to, aby jejich rybolovná kapacita vyjádřená prostorností ($GT_t$) byla nižší nebo rovna kapacitě ke dni 1. ledna 2003 ($GT_{03}$), snížená zaprvé o celkovou prostornost stažených plavidel díky veřejné podpoře stanovené v čl. 11 odst. 4 nařízení č. 2371/2002 [$-GT_a$] a zadruhé o 35 % celkové prostornosti plavidel o prostornosti vyšší než 100 GT, která vstoupila do loďstva díky veřejné podpoře uvedené v čl. 13 odst. 1 písm. b) bod ii) uvedeného nařízení [$-0{,}35\ GT_{100}$], a zvýšená zaprvé o zvýšení prostornosti povolené na základě čl. 11 odst. 5 uvedeného nařízení [$+GT_S$] a zadruhé o změnu vyplývající z přeměření loďstva [$+\Delta(GT - GRT)$].

63 Komise se domnívá, že zavedením režimu vyrovnání vstupů a výstupů loďstva stanoveného v článku 13 nařízení č. 2371/2002 od 1. ledna 2003 Rada omezila skutečné úrovně loďstva, což argumentace uplatněná Španělským královstvím patrně ponechává bez povšimnutí. Toto omezení je nezávislé na povinnosti nepřekročit referenční úrovně stanovené v čl. 11 odst. 2 nařízení č. 2371/2002, která rovněž vede k omezení skutečné úrovně loďstva každého členského státu.

64 Co se týče argumentu Španělského království, že článek 7 napadeného nařízení brání tomu, aby za účelem vyrovnání nových vstupů byla zohledněna snížení španělského rybářského loďstva bez veřejné podpory, k nimž údajně došlo od roku 1997, Komise odpovídá, že formulace „od 1. ledna 2003“ ve znění článku 13 nařízení č. 2371/2002 se použije jak na vstupy nových kapacit do loďstva, tak na povinnost stažení, kterou s sebou tyto vstupy nesou. Tento posledně uvedený článek tedy neumožňuje zohlednit stažení kapacity předcházející tomuto dni.

65 Tvrzení Španělského království nemají tedy žádnou spojitost s článkem 7 napadeného nařízení a ponechávají bez povšimnutí ustanovení článku 13 nařízení

č. 2371/2002. Ve skutečnosti se tatáž tvrzení týkají režimu schváleného Radou, který, na rozdíl od tvrzení Španělského království, nevytvářel žádnou spojitost mezi uskutečněním nebo neuskutečněním cílů čtvrtého VOP členským státem a povinnostmi stanovenými ve výše uvedeném článku 13. Španělské království přitom nenapadlo včas nařízení č. 2371/2002, které zavedlo uvedený režim.

Závěry Soudu

66 Je třeba připomenout, že na základě zásady dodržování hierarchie právních norem se nemůže prováděcí opatření odchýlit od pravidel obsažených v aktu, který provádí (rozsudky Soudního dvora ze dne 10. března 1971, Deutsche Tradax, 38/70, Recueil, s. 145, bod 10, a ze dne 10. února 1998, Španělsko v. Komise, bod 61 výše, bod 20; rozsudek Soudu ze dne 27. října 1994, Chavane de Dalmassy a další v. Komise, T-64/92, Recueil FP, s. I-A-227 a II-723, bod 52). V důsledku toho je namístě ověřit, zda jsou ustanovení čl. 7 odst. 1 napadeného nařízení v souladu s článkem 13 nařízení č. 2371/2002, který provádějí.

67 Z písemností účastníků řízení vyplývá, že se rozcházejí v otázce výkladu, který má být dán tomuto posledně uvedenému článku. Podle Komise se slovní spojení „od 1. ledna 2003" uvedeného článku odstavce 1 vztahuje jak na vstupy do rybářského loďstva, tak na stažení, která je musí vyrovnat, takže pouze stažení, ke kterým došlo od tohoto dne, mohou být zohledněna. Naproti tomu Španělské království se domnívá, že každé stažení kapacity rybářského loďstva členského státu, včetně stažení před 1. lednem 2003, může vyrovnat vstup do téhož loďstva, ke kterému dojde od tohoto dne. Podle tohoto posledně uvedeného výkladu tak jediné omezení uložené loďstvu členských států nařízením č. 2371/2002 je omezení stanovené v čl. 11 odst. 2 tohoto nařízení, a sice referenční úrovně stanovené Komisí pro každý členský stát na základě čl. 12 odst. 1 téhož nařízení.

68 Je třeba konstatovat, že čl. 7 odst. 1 napadeného nařízení je v souladu s výkladem čl. 13 odst. 1 nařízení č. 2371/2002 daným Komisí. Členský stát může totiž dodržet matematický vzorec obsažený v čl. 7 odst. 1 napadeného nařízení pouze tehdy, když se ujistí, že vstupy nových kapacit do jeho loďstva od 1. ledna 2003 jsou neutralizovány alespoň stejnými staženími kapacit, ke kterým došlo rovněž po tomto dni. V důsledku toho, za účelem ověření opodstatněnosti projednávaného žalobního důvodu, je namístě přezkoumat, zda je výklad článku 13 nařízení č. 2371/2002 zastávaný Komisí správný.

69 Soud se domnívá, že tomu tak skutečně je, a to z následujících důvodů.

70 Zaprvé samotná logika systému vyrovnání vstupů do rybářského loďstva rovnocennými výstupy nutně znamená, že musejí být zohledněny vstupy a výstupy od jediného a téhož dne. Možnost vyrovnání nových vstupů výstupy, ke kterým došlo před tímto dnem, by mohlo vést k dvojímu vyrovnání v případě, že předcházející výstupy mohly být již vyrovnány jinými, rovněž předcházejícími vstupy. Výklad článku 13 nařízení č. 2371/2002 podaný Španělským královstvím, podle kterého vstupy nových kapacit do rybářského loďstva mohou být vyrovnány nejen novými výstupy, ale rovněž výstupy, ke kterým došlo od roku 1997 a které nebyly vyrovnány rovnocennými vstupy, nezpochybňuje tuto logiku, avšak ve skutečnosti směřuje k posunutí dne, od kterého musí být bilance mezi vstupy a výstupy sestavována, když ho posouvá k roku 1997. Jak na to přitom správně poukazuje Komise, tento výklad nenachází žádné opodstatnění v čl. 13 odst. 1 nařízení č. 2371/2002, který ukládá sestavování bilance mezi vstupy a výstupy od 1. ledna 2003.

71 Zadruhé z bodu 12 odůvodnění nařízení č. 2371/2002 jasně plyne, že „zav[edení] [...] národní[ch] režim[ů] vstupu do loďstva a výstupu z něj“ patří mezi zvláštní opatření umožňující dosáhnout cíle snížení rybářského loďstva Společenství, jež zahrnují rovněž stanovení referenčních úrovní, které nesmějí být překročeny v oblasti

rybolovné kapacity. Výklad článku 13 nařízení č. 2371/2002, podle kterého by členský stát mohl vyrovnat vstupy plavidel do svého rybářského loďstva, ke kterým došlo po 1. lednu 2003, výstupy nevyrovnanými před tímto dnem, by přitom byl v rozporu s tímto cílem. Tento výklad by totiž povolil členskému státu zvýšit v rámci jeho vnitrostátního režimu vstupu a výstupu kapacitu jeho rybářského loďstva oproti kapacitě existující k 1. lednu 2003, a neumožnil by tak dosáhnout cíle stanoveného nařízením č. 2371/2002, spočívajícího v celkovém snížení rybářského loďstva Společenství.

72 Zatřetí odkaz v čl. 13 odst. 1 nařízení č. 2371/2002 na „předcházející" výstupy, které musejí být zohledněny, v žádném případě neznamená, že by tyto výstupy mohly předcházet 1. lednu 2003. Tento výraz pouze směřuje k vyloučení možnosti vyrovnat vstup výstupem, který je pozdější ve vztahu k tomuto vstupu. Tato možnost, jež není vyloučena v systému prostého vyrovnání vstupů a výstupů, by byla v rozporu s cílem snížení rybářského loďstva Společenství, jelikož by znamenala zvýšení tohoto loďstva, byť pouze dočasné po dobu, po kterou ještě nedošlo k výstupu, který musí vyrovnat předcházející vstup. Ostatně tato možnost by mohla způsobit řadu praktických problémů, zejména v případě, že se plánovaný budoucí výstup určený k vyrovnání vstupu, ke kterému již došlo, neuskuteční.

73 Začtvrté výklad článku 13 nařízení č. 2371/2002 zastávaný Komisí je potvrzen nařízením Rady (ES) č. 1242/2004 ze dne 28. června 2004, kterým se pro nové státy stanoví odchylky od některých ustanovení nařízení (ES) č. 2371/2002, pokud jde o referenční úrovně pro rybářská loďstva (Úř. věst. L 236, s. 1). Nařízení č. 1242/2004 totiž upustilo od stanovení referenčních úrovní pro dotyčné členské státy, když uvádí, že toto stanovení je zbytečné, jelikož zachování kapacity rybářského loďstva těchto států na její úrovni v okamžiku jejich přistoupení, dne 1. května 2004, je plně zajištěno režimem vstupu a výstupu stanoveným v článku 13 nařízení č. 2371/2002 (viz body 2, 3 a 4 odůvodnění nařízení č. 1242/2004). Kdyby, jak to tvrdí Španělské

království, jediným omezením uloženým nařízením č. 2371/2002 členským státům bylo omezení týkající se dodržování referenčních úrovní, nařízení č. 1242/2004 by muselo stanovit referenční úrovně rovněž pro nové členské státy. Zdá se tedy, že tento vývoj potvrzuje přístup zastávaný Komisí, podle kterého mají referenční úrovně skutečnou hodnotu pouze pro členské státy, které je překračovaly k 1. lednu 2003, a stanou se nadbytečnými, jakmile je všechny členské státy budou dodržovat.

74 Zapáté výklad dotčeného článku zastávaný Komisí je potvrzen přípravnými pracemi pro nařízení č. 2371/2002. Z dokumentu předsednictví Rady č. 15414/02 ze dne 12. prosince 2002, který shrnuje postoje jednotlivých národních delegací k návrhu, který se poté stal nařízením č. 2371/2002 a který byl zveřejněn prostřednictvím rejstříku dokumentů tohoto orgánu, totiž plyne, že šest členských států, a sice Řecká republika, Španělské království, Francouzská republika, Finská republika, Italská republika a Portugalská republika, prohlásilo, že z článku 12 návrhu (nyní článek 13 nařízení č. 2371/2002) musí jasně vyplynout, že cílem je zamezit překračování referenčních úrovní. Soud na jednání rozhodl založit tento dokument do spisu ve věci poté, co poskytl kopii v jednacím jazyce účastníkům řízení a vyzval je k předložení jejich případných vyjádření, což bylo uvedeno v zápisu z jednání. Španělské království neučinilo žádný komentář k tomuto dokumentu.

75 Stejně tak Evropský parlament ve svém legislativním usnesení týkajícím se téhož návrhu [legislativní usnesení Evropského parlamentu k návrhu nařízení Rady o zachování a udržitelném využívání rybolovných zdrojů v rámci společné rybářské politiky [KOM(2002) 185 – C5 0313/2002 – 2002/0114(CNS) (Úř. věst. 2004, C 27 E, s. 112)] formuloval dodatek č. 42 směřující k nahrazení slovního spojení „že v jakémkoliv okamžiku celková rybolovná kapacita vstupů do loďstva nepřekročí celkovou rybolovnou kapacitu výstupů z loďstva“, obsaženého v návrhu nařízení předloženého Komisí Radě, slovním spojením „že referenční úrovně nebudou překročeny“. Je přitom nutno konstatovat, že tyto návrhy nebyly Radou v konečném znění článku 13 nařízení č. 2371/2002 přijaty.

76 Co se týče argumentu Španělského království vycházejícího z toho, že členské státy, které plně dodržovaly referenční úrovně, jsou sankcionovány přeměnou kapacity jejich rybářského loďstva existující k 1. lednu 2003 ve strop, který nesmí být napříště překročen, je třeba ve světle předcházejících úvah konstatovat, že tento účinek vyplývá přímo z článku 13 nařízení č. 2371/2002. Jak na to přitom správně poukazuje Komise, Španělské království ani včas nenapadlo toto posledně uvedené ustanovení, ani nevzneslo před Soudem námitku protiprávnosti tohoto ustanovení.

77 Z toho plyne, že na rozdíl od toho, co uplatňuje Španělské království, ustanovení čl. 7 odst. 1 napadeného nařízení není v rozporu s článkem 13 nařízení č. 2371/2002. Druhý žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.

*K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady hierarchie právních norem v rozsahu, v němž je čl. 7 odst. 1 napadeného nařízení v rozporu s ustanoveními článku 11 nařízení č. 2371/2002*

Argumenty účastníků řízení

78 Španělské království poukazuje na to, že čl. 11 odst. 5 nařízení č. 2371/2002 výslovně opravňuje členské státy nezohlednit pro účely sestavování bilance mezi vstupy a výstupy podle článku 13 téhož nařízení zvýšení prostornosti rybářských plavidel starých pět nebo více let vyplývající z modernizace hlavní paluby za účelem zlepšení bezpečnosti na plavidle, pracovních podmínek, hygieny a kvality produktů. Článek 7 odst. 1 napadeného nařízení přitom zahrnuje mezi prvky, které musejí být

zohledněny pro určení kapacity vyjádřené prostorností rybářského loďstva členského státu, faktor $GT_S$, který odpovídá dotčenému zvýšení. V důsledku toho zahrnutím tohoto faktoru, který musí být vyloučen na základě ustanovení čl. 11 odst. 5 nařízení č. 2371/2002, je článek 7 napadeného nařízení v rozporu se zásadou hierarchie právních norem, jakož i judikaturou Soudního dvora uvedenou v bodě 61 výše.

79 Komise uvádí, že projednávaný žalobní důvod prokazuje, že Španělské království nepochopilo dosah čl. 7 odst. 1 napadeného nařízení. Kdyby podle Komise faktor $GT_S$ nebyl zahrnut v matematickém vzorci stanoveném v tomto ustanovení, zvýšení prostornosti v důsledku modernizace by muselo být vyrovnáno rovnocenným výstupem kapacity z loďstva. Tento důsledek by měl opačný výsledek, než je výsledek požadovaný čl. 11 odst. 5 nařízení č. 2371/2002. Bylo tedy nezbytné zahrnout faktor $GT_S$, kterému předchází kladné znaménko, ve vzorci obsaženém v čl. 7 odst. 1 napadeného nařízení. Tentýž článek se omezuje na přeměnu nezohlednění zvýšení kapacity vyplývající z operací modernizace plavidel, stanoveného v čl. 11 odst. 5 nařízení č. 2371/2002, v matematický vzorec.

Závěry Soudu

80 Jak na to správně poukazuje Komise, projednávaný žalobní důvod se zakládá na nesprávném pochopení účinku matematického vzorce uvedeného v čl. 7 odst. 1 napadeného nařízení. Za účelem dosažení souladu s tímto vzorcem se totiž každý členský stát musí ujistit, že kapacita vyjádřená prostorností jeho rybářského loďstva ($GT_t$) zůstane trvale nižší nebo rovna kapacitě existující k 1. lednu 2003 ($GT_{03}$).

81 Modernizace rybářských plavidel uvedená v čl. 11 odst. 5 nařízení č. 2371/2002 přitom s sebou nese zvýšení kapacity loďstva ($GT_S$), které způsobuje, že skutečná

kapacita ($GT_t$) je po přičtení dotčeného zvýšení vyšší, než je kapacita existující k 1. lednu 2003 ($GT_{03}$). Aby byla situace udržena v rovnováze, vzorec uvedený v čl. 7 odst. 1 napadeného nařízení stanoví, že se srovnává faktor $GT_t$ s faktorem $GT_{03}$ zvýšeným o faktor $GT_S$ ($GT_{03}$ + $GT_S$).

82 Z toho plyne, že na rozdíl od toho, co uplatňuje Španělské království, povinnost vyplývající z čl. 11 odst. 5 nařízení č. 2371/2002 nezohlednit zvýšení kapacity uvedená v tomto ustanovení vyžaduje přičtení faktoru $GT_S$ k faktoru $GT_{03}$ ve vzorci uvedeném v čl. 7 odst. 1 napadeného nařízení. V opačném případě by ustanovení čl. 11 odst. 5 nařízení č. 2371/2002 bylo porušeno, jelikož dotyčný členský stát by byl v tomto případě povinen uskutečnit stažení kapacity ze svého rybářského loďstva alespoň rovné zvýšení v důsledku modernizace, aby snížil svou kapacitu ($GT_t$) a nepřekročil kapacitu existující k 1. lednu 2003 ($GT_{03}$).

83 Z výše uvedených úvah vyplývá, že projednávaný žalobní důvod musí být zamítnut jako neopodstatněný.

*Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady ochrany legitimního očekávání*

Argumenty účastníků řízení

84 Španělské království se dovolává porušení zásady ochrany legitimního očekávání z důvodu, že napadené nařízení je zpětně použitelné, a sice od 1. ledna 2003, což může zúčastněným způsobit újmu. Ve své replice Španělské království upřesnilo, že

újma zúčastněným vyplynula ze skutečnosti, že napadeným nařízením bylo zavedeno nové omezení skutečné úrovně rybářského loďstva, které není stanoveno v nařízení č. 2371/2002. Za těchto podmínek se Španělské království domnívá, že argument, podle kterého je zpětný účinek napadeného nařízení odůvodněn, neboť se omezuje na stanovení prováděcích ustanovení k nařízení č. 2371/2002, které vstoupilo v platnost dne 1. ledna 2003, není platný, jelikož případní zúčastnění nemohli předvídat nová omezení, která Komise zamýšlela zavést.

85 Komise tvrdí, že tento žalobní důvod je zjevně nepřípustný, neboť není v souladu s čl. 38 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudního dvora a s ním související judikaturou. Podle Komise z žaloby nikterak nevyplývají hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je projednávaný žalobní důvod založen, neboť Španělské království se omezilo na uplatnění čistě hypotetické újmy zúčastněným vyplývající ze zpětného účinku napadeného nařízení, aniž by tyto zúčastněné jasně identifikovalo a aniž by vysvětlilo povahu a původ újmy, která jim údajně vznikla.

86 Podpůrně se Komise domnívá, že projednávaný žalobní důvod není opodstatněný. Podle Komise judikatura výjimečně připouští, aby akt Společenství nabyl účinku ke dni, který předchází jeho zveřejnění, pokud to vyžaduje cíl, jehož má být dosaženo, a pokud je náležitě respektováno legitimní očekávání zúčastněných (rozsudky Soudního dvora ze dne 25. ledna 1979, Racke, 98/78, Recueil, s. 69, bod 20, a Weingut Decker, 99/78, Recueil, s. 101, bod 8; ze dne 9. ledna 1990, SAFA, C-337/88, Recueil, s. I-1, bod 13; ze dne 11. července 1991, Crispoltoni, C-368/89, Recueil, s. I-3695, bod 17; ze dne 20. listopadu 1997, Moskof, C-244/95, Recueil, s. I-6441, bod 77, a ze dne 22. listopadu 2001, Nizozemsko v. Rada, C-110/97, Recueil, s. I-8763, bod 151). Vzhledem k tomu, že v projednávané věci je jediným cílem napadeného nařízení stanovit pravidla pro provedení povinností uložených nařízením č. 2371/2002, aniž by ho doplňovalo jakýmkoliv novým prvkem, dnem použití napadeného nařízení může být pouze den nabytí účinnosti nařízení č. 2371/2002, a sice 1. leden 2003.

87 Komise uvádí, že argumentace Španělského království, podle které napadené nařízení přijalo opatření nestanovená v nařízení č. 2371/2002, se zakládá na chybné domněnce, jelikož tvrzené nové omezení zavedené odkazem napadeného nařízení na skutečné hodnoty rybářského loďstva je pouhým provedením režimu vstupů a výstupů stanoveného v článku 13 nařízení č. 2371/2002, jak to Komise vysvětlila ve své odpovědi na druhý žalobní důvod.

Závěry Soudu

88 Článek 38 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že každá žaloba musí obsahovat předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů. Toto ustanovení má totožné znění jako čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudu a obě ustanovení pouze přejímají požadavek obsažený v článku 21 statutu Soudního dvora, který se uplatní bez rozdílu na žaloby podané u Soudního dvora a na žaloby podané u Soudu (rozsudek Soudního dvora ze dne 18. července 2006, Rossi v. OHIM, C-214/05 P, Sb. rozh. s. I-7057, bod 36).

89 Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých se žaloba zakládá, musejí vyplynout uceleně a srozumitelně z textu samotné žaloby a že musejí být uvedeny dostatečně jasným a přesným způsobem pro to, aby umožnily žalovanému připravit jeho obranu a soudu Společenství vykonávat jeho přezkum (rozsudky Soudního dvora ze dne 9. ledna 2003, Itálie v. Komise, C-178/00, Recueil, s. I-303, bod 6, a ze dne 14. října 2004, Komise v. Španělsko, C-55/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 23). Pouhé dovolávání se zásady práva Společenství, jehož porušení je tvrzeno, aniž by byly uvedeny skutkové a právní okolnosti, na kterých se zakládá toto tvrzení, tento požadavek nesplňuje (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 15. září 2005, Irsko v. Komise, C-199/03, Sb. rozh. s. I-8027, bod 51).

90 V projednávané věci se Španělské království ve své žalobě omezilo na tvrzení, že stanovení nabytí účinnosti napadeného nařízení k 1. lednu 2003 je porušením zásady ochrany legitimního očekávání, neboť může způsobit újmu zúčastněným, aniž by však uvedlo skutkové a právní okolnosti, které by umožnily identifikovat jednak tvrzenou pravděpodobnou újmu, a jednak dotyčné zúčastněné. Za těchto podmínek, jak to správně tvrdí Komise, projednávaný žalobní důvod nesplňuje požadavky výše uvedených ustanovení jednacích řádů Soudního dvora a Soudu a musí být odmítnut jako nepřípustný.

91 V každém případě argumentace uplatněná Španělským královstvím v replice na podporu přípustnosti projednávaného žalobního důvodu, podle které újma vzniklá zúčastněným vyplývá ze skutečnosti, že napadeným nařízením bylo zavedeno nové omezení rybářského loďstva členských států, které není stanoveno v nařízení č. 2371/2002, je pouhým opakováním argumentace uplatněné v rámci druhého žalobního důvodu vycházejícího z porušení zásady hierarchie právních norem. Jak bylo přitom již uvedeno, tento žalobní důvod není opodstatněný a musí být zamítnut.

92 Krom toho jelikož režim vstupu do rybářského loďstva a výstupu z něj, stanovený článkem 13 nařízení č. 2371/2002, vstoupil v platnost dne 1. ledna 2003, použití napadeného nařízení od téhož dne nemůže porušovat, na rozdíl od toho, co uplatňuje Španělské království, tvrzené legitimní očekávání zúčastněných.

93 Z výše uvedeného vyplývá, že projednávaný žalobní důvod musí být zamítnut.

*K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z údajného svévolného charakteru napadeného nařízení*

Argumenty účastníků řízení

94 Španělské království tvrdí, že článek 6 napadeného nařízení omezuje zohlednění stažení plavidel na období mezi 1. lednem 2000 a 31. prosincem 2002 tím, že zavádí omezení, které neexistuje v nařízení č. 2371/2002. Podle španělského království se referenční úrovně stejně jako VOP vztahují na rok 1997. Kromě toho ze slovního spojení „byl vyrovnán předcházejícím stažením [...] bez veřejné podpory" použitého v čl. 13 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 2371/2002 vyplývá, že pro zohlednění provedených stažení neexistuje žádné omezení v čase. V důsledku toho je omezení stanovené napadeným nařízením svévolné.

95 Španělské království považuje za nepřijatelné referenční úrovně, které vůči němu napadené nařízení používá, jelikož Komise zavedla v tomto nařízení nové pravidlo, které činí nepoužitelnou referenční úroveň jako prvek řízení loďstva a sankcionuje Španělské království snížením o 240 000 GT, třebaže podstatná zvýšení prostornosti byla povolena pro Nizozemsko, Irsko a Spojené království.

96 Přístup přijatý Komisí svévolně porušuje oprávněné zájmy Španělského království tím, že zaměňuje pojmy referenční úrovně a skutečné úrovně loďstva. Široká posuzovací pravomoc Komise k posouzení komplexních hospodářských situací ji nezbavuje povinnosti dodržovat nařízení Rady, jakož i její vlastní předpisy a neodůvodňuje ani restriktivní výklad práv, která Španělské království nabylo

dosažením cílů čtvrtého VOP, ani jeho postavení na roveň s členskými státy, které nesplnily své povinnosti, tím, že vůči němu v oblasti stažení uplatňuje nepřijatelné rovnostářské zacházení, co se týče snížení.

97 Komise zdůrazňuje, že článek 6 napadeného nařízení je výjimkou z článku 13 nařízení č. 2371/2002, který nestanoví přechodná ustanovení a který v zásadě zakazuje od 1. ledna 2003 jakýkoliv vstup plavidla do rybářského loďstva, který není spojen se stažením alespoň stejné kapacity. Článek 6 pouze zajišťuje přechod mezi dřívějším režimem vstupů a výstupů a novým systémem tím, že zohledňuje správní povolení ke stavbě plavidel udělená dříve členským státem. Článek 6 tak chrání právo držitelů povolení uděleného mezi 1. lednem 2000 a 31. prosincem 2002 na vstup, bez předchozího stažení rovnocenné kapacity, jejich nového plavidla do rybářského loďstva dotyčného členského státu. Toto ustanovení tedy chrání legitimní očekávání námořních dopravců, kteří jsou držiteli povolení ke stavbě.

98 Zohlednění povolení udělených během omezeného období je odůvodněno výjimečnou povahou článku 6 napadeného nařízení. Komise v tomto ohledu poukazuje na to, že v jeho původním návrhu bylo toto období stanoveno na rok, a sice od 1. ledna do 31. prosince 2002. V návaznosti na vyjádření jednotlivých členských států, včetně Španělského království, a na informace předané na žádost Komise vnitrostátními orgány příslušnými v oblasti rybolovu však Komise rozhodla rozšířit referenční období z jednoho na tři roky.

99 Toto období tří let odpovídá objektivním kritériím, a sice času, který uplyne mezi udělením správního povolení ke stavbě plavidel a vstupem plavidla do rybářského loďstva, odhadnutému Komisí na základě její zkušenosti a při zohlednění všech mezitímních fází, jako jsou uzavření smlouvy, stavba a uvedení plavidla do provozu,

na přibližně tři roky. Kromě toho stanovení začátku referenčního období k 1. lednu 2000 odpovídá začátku víceletého plánu týkajícího se strukturálních opatření v odvětví rybolovu schváleného pro období 2000–2006.

100 Z toho podle Komise plyne, že tvrzení Španělského království, podle kterého musí být za začátek referenčního období pro zohlednění správních povolení udělených před 1. lednem 2003 považován rok 1997, nemůže být přijato.

101 Komise se domnívá, že tímto tvrzením se Španělské království snaží rozšířit stanovenou výjimku na případy, ve kterých vnitrostátní správní povolení bylo uděleno dříve a před 1. lednem 2003 nebyly pro skutečný vstup nového plavidla do loďstva využity všechny výstupy, které jeho loďstvo uskutečnilo od roku 1997. V každém případě Španělské království netvrdilo, že správní povolení ke stavbě byla udělena před 1. lednem 2000 pro plavidla, která ještě nevstoupila do loďstva dne 1. ledna 2003.

102 Podle Komise Španělské království tímto tvrzením sleduje zevšeobecnění přechodného a výjimečného ustanovení článku 6 napadeného nařízení v rozporu s článkem 13 nařízení č. 2371/2002 a povinnostmi, které příslušely Komisi při přijímání prováděcích pravidel k tomuto posledně uvedenému ustanovení.

103 Komise mimoto připomíná širokou posuzovací pravomoc, kterou podle judikatury má zákonodárce Společenství za okolností, které předpokládají posouzení komplexní hospodářské situace, jako v oblasti společné zemědělské a rybářské politiky (rozsudky Soudního dvora ze dne 19. února 1998, NIFPO a Northern Ireland Fishermen's Federation, C-4/96, Recueil, s. I-681, body 41 a 42, a ze dne 25. října

2001, Itálie v. Rada, C-120/99, Recueil, s. I-7997, bod 44). Domnívá se, že v projednávané věci Španělské království nepředložilo sebemenší důkaz, že by zjevně překročila meze této posuzovací pravomoci.

104 Konečně Komise upřesňuje, že zvýšení prostornosti pro jiné členské státy, dovolávaná Španělským královstvím, odpovídají revizím cílů čtvrtého VOP, o které tyto státy požádaly před 31. prosincem 2002 a pro které žádné rozhodnutí nebylo ještě dne 1. ledna 2003 přijato. Španělské království přitom tuto žádost nepodalo.

Závěry Soudu

105 V oblasti zemědělské politiky, která na základě čl. 32 odst. 1 ES zahrnuje rovněž rybolov, přiznává judikatura orgánům širokou posuzovací pravomoc berouc v úvahu povinnosti, které jim Smlouva ukládá (rozsudky Soudního dvora ze dne 11. března 1987, Van den Bergh en Jurgens v. Komise, 265/85, Recueil, s. 1155, bod 31; ze dne 8. dubna 1992, Mignini, C-256/90, Recueil, s. I-2651, bod 16, a NIFPO a Northern Ireland Fishermen's Federation, bod 103 výše, bod 57).

106 Judikatura nicméně rovněž připouští, že jestliže přezkum ustanovení opatření odhalí svévolné rozdílné zacházení, tedy rozdílné zacházení, které není dostatečně odůvodněno a není založeno na objektivních kritériích (rozsudky Soudního dvora ze dne 15. září 1982, Kind v. EHS, 106/81, Recueil, s. 2885, bod 22, a ze dne 13. listopadu 1990, Marshall, C-370/88, Recueil, s. I-4071, bod 24; rozsudek Soudu ze dne 20. března 2001, T. Port v. Komise, T-52/99, Recueil, s. II-981, bod 82), toto opatření musí být zrušeno z důvodu porušení zákazu diskriminace uvedeného v čl. 34 odst. 2 druhém pododstavci ES, který vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně, není-li taková odlišnost objektivně odůvodněna

(rozsudek NIFPO a Northern Ireland Fishermen's Federation, bod 103 výše, bod 58, a rozsudek Soudního dvora ze dne 5. října 1994, Německo v. Rada, C-280/93, Recueil, s. I-4973, bod 67).

107 Je tudíž důležité ověřit, zda z ustanovení článku 6 napadeného nařízení vyplývá svévolné rozdílné zacházení. V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že toto ustanovení je výjimkou z pravidla vyjádřeného v článku 13 nařízení č. 2371/2002, které ukládá zohlednit pro účely požadavků režimu vyrovnání vstupů a výstupů skutečnou kapacitu rybářského loďstva členského státu existující k 1. lednu 2003. Účinkem článku 6 napadeného nařízení, ve spojení s přílohou II uvedeného nařízení stanovící pravidla použitelná pro výpočet rybářské kapacity vyjádřené prostorností ($GT_{03}$) a výkonem ($KW_{03}$) k 1. lednu 2003, je totiž to, že s rybářskými plavidly vstupujícími do rybářského loďstva po tomto dni je zacházeno, jako by byla již součástí uvedeného loďstva k témuž dni, pokud jsou splněny podmínky stanovené uvedeným článkem 6, které se týkají existence správního povolení ke stavbě přijatého dotyčným členským státem mezi 1. lednem 2000 a 31. prosincem 2002 a respektování maximálního období tří let mezi dnem tohoto rozhodnutí a vstupem plavidla do loďstva.

108 Jak vyplývá z bodu 8 odůvodnění napadeného nařízení a z vysvětlení poskytnutých Komisí, tato výjimka byla zavedena za účelem zajistit přechod mezi dřívějším režimem vstupů a výstupů a novým systémem stanoveným nařízením č. 2371/2002. Konkrétněji dotčenou výjimkou Komise chtěla zajistit ochranu legitimního očekávání námořních dopravců, kteří jsou držiteli povolení ke stavbě rybářského plavidla v rámci stanoveného vnitrostátního režimu vstupů a výstupů oznámeného Komisi v souladu s článkem 6 rozhodnutí 97/413, avšak jejichž dotčené plavidlo nemohlo vstoupit do rybářského loďstva dotyčného členského státu před 1. lednem 2003. S ohledem na neexistenci přechodných ustanovení upravujících tuto situaci v nařízení č. 2371/2002 by vstup plavidla do rybářského loďstva dotyčného členského státu po 1. lednu 2003 byl bez této výjimky možný pouze tehdy, pokud by byl spojen se stažením jiného plavidla alespoň stejné kapacity.

109 Jelikož přitom tato podmínka nebyla předvídatelná v době, kdy bylo povolení uděleno, její pozdější uložení by porušilo legitimní očekávání držitelů správního povolení, kteří investovali značné částky do stavby rybářského plavidla, jehož vstup do rybářského loďstva by se stal problematickým. Článek 6 napadeného nařízení tak umožnil vstup takového plavidla do rybářského loďstva po 1. lednu 2003, avšak za podmínky, že správní povolení ke stavbě bylo vydáno během referenčního období od 1. ledna 2000 do 31. prosince 2002 a že plavidlo bylo zaregistrováno nejpozději tři roky ode dne správního rozhodnutí povolujícího jeho stavbu. Referenční období jednoho roku (od 1. ledna do 31. prosince 2002) původně navržené Komisí bylo prodlouženo na tři roky na žádost některých členských států, aby se krylo se začátkem VOP pro období 2000–2006. Mimoto uložení maximálního období tří let mezi dnem rozhodnutí, kterým se uděluje správní povolení ke stavbě, a vstupem nového rybářského plavidla do rybářského loďstva odpovídá, jak to uplatnila Komise, běžné délce stavby takového plavidla.

110 S ohledem na výše uvedené úvahy nemůže být výjimka stanovená článkem 6 napadeného nařízení považována za svévolnou. Naopak spočívá na objektivních kritériích a je plně odůvodněna potřebou ochránit legitimní očekávání držitelů povolení ke stavbě rybářských plavidel vydaných před vstupem nařízení č. 2371/2002 v platnost.

111 Argumentace Španělského království nemůže vyvrátit tento závěr. Je namístě v tomto ohledu poukázat na to, že dosah argumentace týkající se projednávaného žalobního důvodu, uvedené v písemnostech Španělského království, je obtížné pochopit a že se zdá, že Španělské království opakuje svá neopodstatněná tvrzení uplatněná na podporu druhého žalobního důvodu. Konkrétněji Španělské království ve svých písemnostech tvrdilo, že napadené nařízení umožňuje zohlednit stažení uskutečněná během období mezi 1. lednem 2000 a 31. prosincem 2002, třebaže toto období mělo sahat k roku 1997. V tomto ohledu je nutno nejprve konstatovat, že

zohlednění stažení uskutečněných během výše uvedeného období je povoleno napadeným nařízením pouze potud, pokud tato stažení vedla k udělení odpovídajících správních povolení ke stavbě a pokud plavidla, která se mají stavět, ještě dne 1. ledna 2003 do rybářského loďstva nevstoupila.

112 Mimoto rozšíření referenčního období do roku 1997 by mělo užitečný účinek pouze tehdy, pokud by zároveň období mezi udělením povolení a registrací plavidla, stanovené v článku 6 napadeného nařízení, bylo stanoveno alespoň na šest let namísto tří let. Takové období pro stavbu rybářského plavidla se *prima facie* jeví jako nepřiměřené a neodpovídající běžné délce stavby takového plavidla. Krom toho se Španělské království ve svých písemnostech nikterak nezabývalo otázkou délky stavby rybářského plavidla, a tedy neuvedlo důvody, pro které by bylo třeba stanovit delší období pro stavbu.

113 Na jednání Španělské království tvrdilo, že stanovení pětiletého období pro stavbu je pro Španělsko nezbytné jednak z důvodu, že španělské právní předpisy použitelné před vstupem nařízení č. 2371/2002 v platnost přiznávaly držitelům povolení ke stavbě období pěti let pro stavbu jejich nového plavidla a pro jeho vstup do španělského rybářského loďstva, a jednak z důvodu, že velký počet žádostí o stavbu takových plavidel ve Španělsku a omezený počet disponibilních stavenišť má za následek, že v tomto státě je průměrná délka stavby plavidla tohoto typu ve skutečnosti pět let.

114 Komise odpověděla, že neobdržela ze strany členských států, které požádaly o prodloužení původně navrženého období pro stavbu, jakoukoliv objektivní a přesnou informaci, která by umožňovala určit přesnou délku prodloužení, která musí být přiznána. Za těchto podmínek došla Komise s ohledem na odhady svých odborníků k závěru, že období tří let je pro stavbu plavidla tohoto typu naprosto dostačující.

115 Španělské království tato tvrzení popíralo a uplatňovalo, že jeho delegace se vyjádřila k této otázce na zasedáních výboru, která předcházela přijetí napadeného nařízení. Ze zápisu ze zasedání výboru dne 16. července 2003 totiž vyplývá, že Španělsko skutečně ve svém vyjádření uvedlo, že délka období navrhovaná Komisí je příliš krátká, a že tudíž začátek tohoto období musí sahat do roku 1998. Jak však uplatnila Komise, aniž by to bylo zpochybněno, Španělské království neuplatnilo ani argumenty dovolávané na jednání, ani neuvedlo jiné odůvodnění na podporu tohoto postoje.

116 Za těchto podmínek má Soud za to, že argumenty Španělského království uplatněné poprvé na jednání jsou opožděné, a tudíž nepřípustné. V každém případě uvedené argumenty nemohou ani zpochybnit přiměřený a nesvévolný charakter období tří let stanoveného v článku 6 napadeného nařízení, ani prokázat, že délka tohoto období je výsledkem zjevně nesprávného posouzení ze strany Komise. Komise totiž sice byla povinna stanovit délku dotčeného období na základě objektivních kritérií a nesvévolným způsobem, neměla však žádnou povinnost schválit v plném rozsahu návrhy členských států s ní související, což by ostatně bylo nemožné s ohledem na rozdílnou povahu vnitrostátních právních úprav v této oblasti.

117 Konečně co se týče zvýšení referenčních úrovní, která Komise přiznala jiným členským státům, a nikoliv Španělsku, je nutné konstatovat, že tato zvýšení nemohou zakládat svévolné a diskriminační zacházení s posledně uvedeným státem. Vzhledem k tomu, že jak to tvrdí samotné Španělské království, kapacita jeho rybářského loďstva existující k 1. lednu 2003 byla nižší než jeho referenční úroveň, zvýšení této posledně uvedené úrovně by mu totiž nepřineslo žádný prospěch, a bylo by v důsledku toho zbaveno smyslu, jelikož, jak to bylo uvedeno v rámci přezkumu druhého žalobního důvodu (viz zejména body 69 až 76 výše), režim vyrovnání vstupů a výstupů zavedený nařízením č. 2371/2002 předpokládá, že kapacita rybářského loďstva členského státu se nemůže zvýšit nad její úroveň existující k 1. lednu 2003.

118 Z výše uvedených úvah vyplývá, že projednávaný žalobní důvod, jakož i celá žaloba musí být zamítnuty jako neopodstatněné.

**K nákladům řízení**

119 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Španělské království nemělo ve věci úspěch, je namístě posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (pátý senát)

rozhodl takto:

**1) Žaloba se zamítá.**

**2) Španělskému království se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Vilaras Dehousse Šváby

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 3. května 2007.

Vedoucí soudní kanceláře

E. Coulon

Předseda

M. Vilaras